

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

5 päivänä toukokuuta 2022 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Kuluttajansuoja – Direktiivi 2011/83/EU – 6 artiklan 1 kohdan m alakohhta – Kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välinen etäsopimus – Elinkeinonharjoittajan velvollisuus ilmoittaa kuluttajalle tuottajan antaman kaupallisen takuun olemassaolosta ja sen ehdoista – Edellytykset, joiden täyttyessä tällainen velvollisuus syntyy – Kuluttajalle tuottajan antaman kaupallisen takuun osalta toimitettavien tietojen sisältö – Direktiivin 1999/44/EY 6 artiklan 2 kohdan vaikutus

Asiassa C-179/21,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Bundesgerichtshof (liittovaltion tuomioistuin, Saksa) on esittänyt 11.2.2021 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 23.3.2021, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

absolut's -bikes and more- GmbH & Co. KG

vastaan

the-trading-company GmbH,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Jürimäe sekä tuomarit N. Jääskinen, M. Safjan (esittelevä tuomari), N. Piçarra ja M. Gavalec,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- absolut's -bikes and more- GmbH & Co. KG, edustajanaan C. Rohnke, Rechtsanwalt,
- the-trading-company GmbH, edustajanaan A. Rinkler, Rechtsanwalt,
- Tšekin hallitus, asiamiehinnään M. Smolek, J. Vlácil ja S. Šindelková,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

– Euroopan komissio, asiamiehinään M. Noll-Ehlers, N. Ruiz García ja I. Rubene,
päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU (EUVL 2011, L 304, s. 64) 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan sekä kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY (EYVL 1999, L 171, s. 12) 6 artiklan 2 kohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat absoluts -bikes and more GmbH & Co. KG (jäljempänä absoluts) ja the-trading-company GmbH ja joka koskee sitä, onko ensin mainitulla velvollisuus antaa asiakkailleen tietoja siitä kaupallisesta takuusta, jonka kolmannet osapuolet ovat antaneet myytäväksi tarjoamilleen tuotteille.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 1999/44

- 3 Direktiivin 1999/44 21 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
”yleisesti noudatettu käytäntö joidenkin tavaraluokkien osalta on, että myyjät tai valmistajat tarjoavat tuotteilleen takuita kaikkien tietyn määräajan kuluessa ilmenevien virheiden varalta; tämä käytäntö voi lisätä kilpailua markkinoilla; vaikka nämä takuut ovat luvallisia markkinointikeinoja, niillä ei saa johtaa kuluttajaa harhaan; sen varmistamiseksi, ettei kuluttajaa harhauteta, takuissa olisi oltava tietyt tiedot, mukaan lukien ilmoitus siitä, että takuulla ei ole vaikutusta kuluttajan laillisiin oikeuksiin”.
- 4 Kyseisen direktiivin 1 artiklan sanamuoto on seuraava:
”1. Tämän direktiivin tavoitteena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.
2. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

- e) 'takuulla' myyjän tai tuottajan kuluttajalle ilman lisäkorvausta antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata kulutustavara taikka muulla tavoin huolehtia kulutustavarasta, jos se ei vastaa takuuilmoituksessa tai kulutustavaraa koskevassa mainonnassa esitettyjä ominaisuuksia;

– –

- 5 Mainitun direktiivin 6 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Takuussa on:

- todettava, että kuluttajalla on sovellettavan kulutustavaroiden kauppaa koskevan kansallisen lainsäädännön mukaiset lailliset oikeudet ja täsmennettävä, että takuulla ei ole vaikutusta näihin oikeuksiin,
- mainittava selvästi ja ymmärrettävästi takuun sisältö sekä ne olennaiset tiedot, jotka ovat tarpeen takuun nojalla esitettäviä vaatimuksia varten, erityisesti takuun voimassaoloaika ja alueellinen ulottuvuus sekä takuun antajan nimi ja osoite.”

Direktiivi 2011/83

- 6 Direktiivin 2011/83 johdanto-osan 4, 5 ja 7 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

”(4) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 26 artiklan 2 kohdan mukaisesti sisämarkkinoiden on määrä käsittää alue, jolla ei ole sisäisiä rajoja ja jolla taataan tavaroiden ja palvelujen vapaa liikkuvuus sekä sijoittautumisvapaus. Etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyjen kuluttajasopimusten tiettyjen näkökohtien yhdenmukaistaminen on välttämätöntä, jotta saataisiin aikaan todelliset kuluttajan sisämarkkinat, joilla vallitsee asianmukainen tasapaino kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyn välillä, samalla varmistaen, että toissijaisuusperiaatetta kunnioitetaan.

- (5) – – Kuluttajille annettavien tietojen ja peruuttamisoikeuden täysi yhdenmukaistaminen etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtävien sopimusten osalta edistää kuluttajansuojan korkeaa tasoa ja parantaa elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisten sisämarkkinoiden toimivuutta.

– –

- (7) Joidenkin keskeisten sääntelynäkökohtien täysi yhdenmukaistaminen lisäisi tuntuvasti oikeusvarmuutta sekä kuluttajien että elinkeinonharjoittajien kannalta. Sekä kuluttajien että elinkeinonharjoittajien olisi voitava luottaa selkeästi määriteltuihin oikeuskäsitteisiin perustuviin yhtenäisiin sääntelypuitteisiin, joilla säännellään elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiin sopimuksiin liittyviä tiettyjä näkökohtia kaikkialla unionissa. Tällaisen yhdenmukaistamisen myötä sääntöjen hajanaisuudesta johtuvat esteet poistuisivat ja sisämarkkinat toteutuisivat tällä alalla. Esteet voidaan poistaa vain vahvistamalla yhdenmukaiset säännöt unionin tasolla. Lisäksi kuluttajat hyötyisivät korkeatasoisesta kuluttajansuojasta koko unionissa.”

7 Kyseisen direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tarkoituksena on myötävaikuttaa sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan saavuttamalla kuluttajansuojan korkea taso ja lähentämällä kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien välisiä sopimuksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten tiettyjä osia.”

8 Mainitun direktiivin 2 artiklan 2, 7 ja 14 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

2) ’elinkeinonharjoittajalla’ luonnollista henkilöä tai joko yksityisessä tai julkisessa omistuksessa olevaa oikeushenkilöä, joka tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia sopimuksia tehdessään toimii tarkoituksessa, joka kuuluu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa, sekä elinkeinonharjoittajan nimissä tai puolesta toimivaa henkilöä;

--

7) ’etäsopimuksella’ sopimusta, joka tehdään elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välillä etämyyntiä varten luodussa myynti- tai palveluntarjontajärjestelmässä ilman, että elinkeinonharjoittaja ja kuluttaja ovat samanaikaisesti fyysisesti läsnä, ja käyttäen pelkästään yhtä tai useampaa etäviestintä sopimuksen tekemiseen asti, sopimuksen tekemisen ajankohta mukaan lukien;

--

14) ’kaupallisella takuulla’ myyjän tai tuottajan (takuun antajan) kuluttajalle sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka muulla tavoin huolehtia tavarasta, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyviä vaatimuksia, jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa.”

9 Saman direktiivin 3 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Tätä direktiiviä sovelletaan siinä vahvistetuin edellytyksin ja siinä säädetyssä laajuudessa elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välisiin sopimuksiin. Sitä sovelletaan myös veden, kaasun, sähkön tai kaukolämmön toimittamista koskeviin, myös julkisten palveluntarjoajien kanssa tehtäviin sopimuksiin, jos kyseisiä hyödykkeitä toimitetaan sopimuksen perusteella.”

10 Direktiivin 2011/83 5 artiklan 1 kohdan c alakohdan sanamuoto on seuraava:

”Ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi muuhun kuin etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen taikka vastaavaan tarjoukseen, elinkeinonharjoittajan on annettava kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat tiedot, elleivät nämä tiedot ilmene muutoin asiayhteydestä:

--

e) maininta tavaroiden sopimuksenmukaisuutta koskevasta lakisääteisestä vastuusta ja lisäksi tapauksen mukaan maininta kaupanteon jälkeisten palvelujen ja kaupallisen takuun saatavuudesta ja ehdoista;

– –”

11 Kyseisen direktiivin 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen taikka vastaavaan tarjoukseen, elinkeinonharjoittajan on toimitettava kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat tiedot:

a) tavaroiden tai palvelujen pääominaisuudet siinä laajuudessa kuin viestimen ja tavaroiden tai palvelujen kannalta on asianmukaista;

– –

l) maininta tavaroiden sopimuksenmukaisuutta koskevasta lakisääteisestä vastuusta;

m) tapauksen mukaan maininta kaupanteon jälkeisen asiakastuen, kaupanteon jälkeisten palvelujen ja kaupallisen takuun saatavuudesta ja ehdoista;

– –”

Saksan oikeus

12 Saksan siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch, jäljempänä BGB) 312d §:n, jonka otsikko on ”Tiedonantovaatimukset”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Elinkeinonharjoittajan on muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyjen sopimusten ja etäsopimusten yhteydessä ilmoitettava kuluttajalle [siviililain täytäntöönpanosta annetun lain (Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche, jäljempänä EGBGB)] 246a §:n säännösten mukaisesti. – –”

13 BGB:n 479 §:n, jonka otsikko on ”Takuista koskevat erityissäännökset” 1 momentissa, sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt käsiteltävässä asiassa, säädettiin seuraavaa:

”Takuu-ilmoitus (443 §) on laadittava selvästi ja ymmärrettävästi. Liitteessä on oltava:

1. maininta kuluttajan lakisääteisistä oikeuksista sekä maininta siitä, että takuu ei vaikuta näihin oikeuksiin, sekä

2. takuun sisältö ja kaikki takuun täytäntöönpanemiseksi tarvittavat olennaiset tiedot, erityisesti takuun kesto ja alueellinen laajuus sekä takuun antajan nimi ja osoite.

– –”

- 14 EGBGB:n 246a §:n, jonka otsikko on ”Muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyjä sopimuksia ja etäsopimuksia, rahoituspalvelusopimuksia lukuun ottamatta, koskevat tiedonantovaatimukset”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”(1) Elinkeinonharjoittaja on BGB:n 312d §:n 1 momentin nojalla velvollinen toimittamaan kuluttajille seuraavat tiedot:

– –

9. tapauksen mukaan maininta kaupanteon jälkeisen asiakastuen, kaupanteon jälkeisten palvelujen ja kaupallisen takuun saatavuudesta ja ehdoista

– –”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 15 Absolut tarjosi Amazon-verkkokauppa-alustalla myyntiin sveitsiläisen valmistajan Victorinoxin taskuveistä. Amazon-verkkosivu, jossa tämä tarjous esitettiin, ei sisältänyt tietoja mistään absolutin tai kolmannen osapuolen antamasta takuusta, vaan linkin, jonka otsikko oli ”Käyttöohjeet” ja joka oli otsikon ”Muut tekniset tiedot” alla. Napsauttamalla tätä linkkiä käyttäjä sai näkyviin kahden sivun mittaisen tietolehtisen, jonka veitsen tuottaja oli laatinut ja muotoillut. Toisella sivulla oli muun muassa ”Victorinox-takuuta” koskeva maininta, joka oli muotoiltu seuraavasti: ”Victorinox-takuu koskee kaikkia materiaali- ja valmistusvikoja ilman aikarajoitusta (paitsi elektroniikkaa kahden vuoden ajan). Takuu ei kata vahinkoja, jotka aiheutuvat tavanomaisesta kulumisesta tai asiaankuulumattomasta käytöstä.”
- 16 Absolutin kilpailija the-trading-company katsoo, ettei absolut antanut riittäviä tietoja veitsentuottajan antamasta takuusta. Se nosti tämän vuoksi vilpillistä kilpailua koskevan Saksan lainsäädännön perusteella kanteen, jossa vaaditaan, että absolut veloitetaan lopettamaan tällainen myyntiin tarjoaminen siten, että samalla ei kiinnitetä kuluttajan huomiota hänen lakisääteisiin oikeuksiinsa sekä siihen, että tuottajan antama takuu ei vaikuta näihin oikeuksiin, eikä täsmennetä tämän takuun alueellista ulottuvuutta.
- 17 Hävittyään asian ensimmäisessä oikeusasteessa, the-trading-company valitti Oberlandesgericht Hammiin (Hammin alueellinen ylioikeus, Saksa), joka hyväksyi valituksen. Kyseinen tuomioistuin katsoi, että BGB:n 312d §:n 1 momentin ensimmäisen virkkeen ja EGBGB:n 246a §:n 1 momentin ensimmäisen alamomentin ensimmäisen virkkeen 9 kohdan, joilla direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohda on saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä, säännösten nojalla myyjällä on takuuta koskeva tiedonantovelvollisuus, kun sen tarjous sisältää – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – millaisen tahansa maininnan takuun olemassaolosta. Lisäksi kyseinen tuomioistuin täsmensi, että tämän tiedonantovelvollisuuden laajuus on määritettävä BGB:n 479 §:n 1 momentin, jolla pannaan täytäntöön direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohta, mukaisesti, ja totesi tämän jälkeen, ettei absolutin tarjous sisältänyt mitään BGB:n kyseisessä säännöksessä edellytetyistä tiedoista eikä mistään asiakirja-aineiston sisältämästä asiakirjasta myöskään ilmene, että kuluttaja olisi saanut nämä tiedot tilausprosessin myöhemmässä vaiheessa.
- 18 Absolut teki Bundesgerichtshofiin (liittovaltion ylin tuomioistuin) Oberlandesgericht Hammin (Hammin alueellinen ylioikeus) tuomiosta Revision-valituksen, jossa vaadittiin ensimmäisessä oikeusasteessa annetun tuomion palauttamista.

- 19 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii ensinnäkin, onko absoluutisin tilanteessa oleva elinkeinonharjoittaja direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla velvollinen antamaan kuluttajalle tietoja tuottajan antaman kaupallisen takuun olemassaolosta ja sen ehdoista. Se pohtii erityisesti kysymystä siitä, syntyykö – kun otetaan huomioon direktiivin 2011/83 kyseisessä säännöksessä käytetty ilmaisu ”tapauksen mukaan” – tällainen tiedonantovelvollisuus kyseessä olevaa tavaraa myyville elinkeinonharjoittajille pelkästään tuottajan antaman takuun, tässä tapauksessa Victorinoxin antaman takuun, olemassaolon perusteella vai syntyykö kyseinen velvollisuus ainoastaan siinä tapauksessa, että elinkeinonharjoittaja mainitsee tarjouksessaan tuottajan antaman takuun olemassaolon.
- 20 Direktiivin 2011/83 rakenteen ja tavoitteen sekä myös sen valossa, että on otettava huomioon tarve olla asettamatta kohtuuttomia rajoituksia elinkeinonharjoittajien perusoikeuksille, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii tulkitsemaan direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa siten, ettei elinkeinonharjoittajan velvollisuus antaa asiakkailleen tietoja tuottajan antamasta takuusta synny pelkästään kyseisen takuun olemassaolon perusteella.
- 21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tässä tilanteessa toiseksi sitä, syntyykö direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa säädetty tiedonantovelvollisuus jo pelkästään sillä perusteella, että tuottajan antama takuu mainitaan elinkeinonharjoittajan tarjouksessa, riippumatta siitä, missä muodossa se on esitetty, ja siitä, onko sitä korostettu vai ei, vai onko elinkeinonharjoittajalle asetettavan tiedonantovelvollisuuden syntymiseksi välttämätöntä myös, että tällainen maininta on kuluttajan helposti havaittavissa tai jopa lisäksi ettei kuluttajalle ilmaista selvästi, ettei tuottajan antamaan takuuseen liittyvä maininta ole peräisin elinkeinonharjoittajalta vaan itse tuottajalta.
- 22 Siinä tapauksessa, että absoluutisin kaltainen elinkeinonharjoittaja olisi direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla velvollinen toimittamaan kuluttajalle tietoja tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii kolmanneksi, minkäsisältöisiä näiden tietojen on oltava. Se haluaa erityisesti tietää, onko tämän sisällön oltava sama kuin direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdassa säädetty sisältö vai riittävätkö tätä suppeammat tiedot.
- 23 Bundesgerichtshof (liittovaltion ylin tuomioistuin, Saksa) päätti tässä tilanteessa lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Syntyykö direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu tiedonantovelvollisuus jo pelkästään tuottajan antaman takuun olemassaolon perusteella?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi: Syntyykö direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu tiedonantovelvollisuus jo pelkästään sillä perusteella, että tuottajan antama takuu mainitaan elinkeinonharjoittajan tarjouksessa, vai syntyykö se, jos kyseinen maininta on kuluttajan helposti havaittavissa? Onko tiedonantovelvollisuus olemassa myös tilanteessa, jossa on kuluttajan helposti havaittavissa, että elinkeinonharjoittaja asettaa nähtäville ainoastaan tuottajan toimittamia tietoja takuusta?
- 3) Onko direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan mukaisesti edellytettyjen tietojen, jotka koskevat tuottajan antaman takuun olemassaoloa ja siihen liittyviä ehtoja, sisällettävä samat tiedot kuin takuun on sisällettävä – direktiivin 1999/44 – 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, vai riittävätkö tätä suppeammat tiedot?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Kaksi ensimmäistä kysymystä

- 24 Ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuimien tiedustele lähinnä, onko direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa tulkittava siten, että kun on kyse tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta, syntyykö elinkeinonharjoittajalle kyseisessä säännöksessä asetettu tiedonantovelvollisuus pelkästään tämän takuun olemassaolon perusteella vai onko elinkeinonharjoittajalla velvollisuus ilmoittaa kuluttajalle tällaisen takuun olemassaolosta ja sen ehdoista ainoastaan tietyissä olosuhteissa.
- 25 Aluksi on todettava, että etäsopimuksella tarkoitetaan direktiivin 2011/83 2 artiklan 7 alakohdan mukaan ”sopimusta, joka tehdään elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan välillä etämyyntiä varten luodussa myynti- tai palveluntarjontajärjestelmässä ilman, että elinkeinonharjoittaja ja kuluttaja ovat samanaikaisesti fyysisesti läsnä, ja käyttäen pelkästään yhtä tai useampaa etäviestintä sopimuksen tekemiseen asti, sopimuksen tekemisen ajankohta mukaan lukien”. Tästä seuraa, että elinkeinonharjoittajan ja kuluttajan verkkokauppasivustolla tekemä tavaran kauppaa koskeva sopimus kuuluu etäsopimuksen käsitteen alaan ja näin ollen direktiivin 2011/83 3 artiklan 2–4 kohdassa säädettyjen poikkeusten puuttuessa kyseisen direktiivin soveltamisalaan, sellaisena kuin se on määritelty kyseisen direktiivin 3 artiklan 1 kohdassa.
- 26 Tämän alustavan täsmennyksen jälkeen on ensinnäkin muistutettava, että direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan nojalla on niin, että ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen taikka vastaavaan tarjoukseen, elinkeinonharjoittajan on toimitettava kuluttajalle erilaisia tietoja selvällä ja ymmärrettävällä tavalla. Tämän säännöksen tavoitteena on varmistaa, että kuluttajalle annetaan ennen sopimuksen tekemistä sekä sopimusehtoja koskevat tiedot ja mainitun sopimuksen tekemisen seurauksia koskevat tiedot, joiden perusteella kuluttaja voi päättää, haluaako hän tehdä sopimuksen elinkeinonharjoittajan kanssa, että tämän sopimuksen asianmukaisen täyttämisen ja etenkin kuluttajalle kuuluvien oikeuksien käyttämisen edellyttämät tiedot (tuomio 21.10.2020, Möbel Kraft, C-529/19, EU:C:2020:846, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 27 Erityisesti direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa säädetystä ennen sopimuksen tekemistä annettavia tietoja koskevasta velvollisuudesta on todettava, että elinkeinonharjoittajan on esitettävä kuluttajalle ”tapauksen mukaan maininta kaupanteon jälkeisen asiakastuen, kaupanteon jälkeisten palvelujen ja kaupallisen takuun saatavuudesta ja ehdoista”.
- 28 Kaupallisten takuiden osalta kyseisen säännöksen sanamuodosta ja ilmaisusta ”tapauksen mukaan” ilmenee, että elinkeinonharjoittajan myöntäessä kaupallisen takuun sen on ilmoitettava kuluttajalle tämän takuun olemassaolosta ja sen ehdoista.
- 29 Mainitun säännöksen sanamuodon perusteella ei sitä vastoin voida määrittää, onko elinkeinonharjoittaja siinä tapauksessa, että tuottaja on antanut kaupallisen takuun, velvollinen ilmoittamaan kuluttajalle kyseisen takuun olemassaolosta ja sen ehdoista.
- 30 Yhtäältä direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaan sisältyvällä ilmaisulla ”tapauksen mukaan” pyritään nimittäin ainoastaan täsmentämään, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettua velvollisuutta antaa tietoja ennen sopimuksen tekemistä on tarkoitus soveltaa silloin, kun kaupallinen takuu on olemassa, mutta se ei anna hyödyllisiä tietoja vastattaessa kysymykseen

siitä, onko silloin, kun tuottajan antama kaupallinen takuu on olemassa elinkeinonharjoittajan antaman takuun lisäksi ja vaikka tuottajan antama kaupallinen vakuus ei ole kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välisen aiotun sopimuksen kohteena, elinkeinonharjoittaja velvollinen toimittamaan kuluttajalle tietoja paitsi omasta takuustaan myös tuottajan antamasta takuusta jo pelkästään kyseisen takuun olemassaolon perusteella.

- 31 Toisaalta ilmaisun ”kaupalliset takuut” käyttö monikossa direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa voidaan ymmärtää siten, että se kattaa sekä erilaiset kaupalliset takuut, joita elinkeinonharjoittaja voi antaa samalle tavaralle tai eri tavaroille, että kaupalliset takuut, joita elinkeinonharjoittaja ja tuottaja erillisinä henkilöinä tarjoavat samanaikaisesti.
- 32 Koska direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan sanamuoto ei siis yksinään mahdollista ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kysymyksiin vastaamista, kyseistä säännöstä on näin ollen tulkittava sen asiayhteyden ja sillä tavoiteltujen päämäärien perusteella (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, 35 ja 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 33 Ensinnäkin direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan asiayhteydestä on todettava, että käsitteellä ”kaupallinen takuu” tarkoitetaan direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdan mukaan ”myyjän tai tuottajan – – kuluttajalle – – antamaa sitoumusta – –”. Tästä seuraa, että direktiivissä 2011/83 tarkoitettu kaupallisen takuun käsite kattaa elinkeinonharjoittajan antamien kaupallisten takuiden lisäksi myös tuottajan antamat kaupalliset takuut.
- 34 Lisäksi direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 ja 14 alakohdassa käytetyistä elinkeinonharjoittajan ja kaupallisten takuiden käsitteistä, kun niitä luetaan yhdessä, ilmenee, ettei unionin lainsäätäjän olisi ollut mitään järkeä käyttää direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdassa ilmaisua ”tai tuottaja”, jos kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu ennen sopimuksen tekemistä annettavia tietoja koskeva velvollisuus ei kattaisi ainakin tietyissä olosuhteissa tuottajan antamaa kaupallista takuuta.
- 35 Kun tuottaja myy valmistamaansa tavaraa kuluttajalle suoraan tai nimissään ja lukuunsa toimivan muun henkilön välityksellä, sitä on pidettävä direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna elinkeinonharjoittajana. Näin ollen tuottajan antaman takuun on vastattava kyseisen direktiivin 2 artiklan 14 alakohdassa tarkoitettua elinkeinonharjoittajan antamaa sitoumusta eikä kyseisessä säännöksessä tarkoitettua tuottajan antamaa sitoumusta.
- 36 Näissä olosuhteissa direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdassa käytetyllä ilmaisulla ”tai tuottaja” viitataan tilanteeseen, jossa elinkeinonharjoittajan henkilö ei ole sama kuin tuottajan henkilö. Kun otetaan huomioon se, että ilmaisua ”kaupallinen takuu” käytetään ainoastaan kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa sekä muuhun kuin etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen liittyvässä vastaavassa säännöksessä direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohdassa, ilmaisu ”tai tuottaja” voi kuitenkin säilyttää merkityksensä vain, jos elinkeinonharjoittaja on näissä kahdessa säännöksessä tarkoitettuna ennen sopimuksen tekemistä annettavia tietoja koskevan velvollisuutensa yhteydessä velvollinen ainakin tietyissä olosuhteissa antamaan kuluttajalle tietoja paitsi omasta kaupallisesta takuustaan myös tuottajan antamasta takuusta.
- 37 Lisäksi tilanteessa, jossa sopimussuhteen pääasiallinen kohde koskee elinkeinonharjoittajasta erillisen henkilön valmistamaa tavaraa, direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tiedonantovelvollisuuden on katettava kaikki kyseistä kohdetta eli kyseessä olevaa tavaraa

koskevat olennaiset tiedot, jotta kuluttaja voi tämän tuomion 26 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti päättää, haluaako hän tehdä elinkeinonharjoittajan kanssa sopimuksen tästä pääasiallisesta kohteesta. Direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa nimenomaisesti mainittujen ”tavaroiden pääominaisuuksien” lisäksi näihin tietoihin kuuluvat lähtökohtaisesti myös kaikki tavaraan erottamattomasti liittyvät takuut, joihin tuottajan antama kaupallinen takuu kuuluu.

- 38 Toiseksi direktiivin 2011/83 tavoitteesta on todettava, että – kuten direktiivin 1 artiklasta, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin johdanto-osan neljännen, viidennen ja seitsemännen perustelukappaleen kanssa, ilmenee – kyseisellä direktiivillä pyritään varmistamaan kuluttajansuojan korkea taso takaamalla kuluttajien tiedonsaanti ja turvallisuus elinkeinonharjoittajien kanssa toteutettavissa liiketoimissa. Lisäksi kuluttajansuoja unionin politiikoissa vahvistetaan SEUT 169 artiklassa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 38 artiklassa (tuomio 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, 39 kohta).
- 39 Unionin tuomioistuin on kuitenkin todennut, että direktiivin 2011/83 säännöksiä tulkittaessa on – kuten kyseisen direktiivin johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan – varmistettava asianmukainen tasapaino kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyn välillä, kunnioittaen samalla perusoikeuskirjan 16 artiklassa vahvistettua yrittäjän elinkeinovapautta (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:576, 44 kohta).
- 40 Vaikka tässä yhteydessä on totta, että tuottajan kaupallista takuuta koskevien tietojen antaminen kuluttajalle tekijänä, joka liittyy olennaisesti siihen tavaraan, jota suunniteltu sopimussuhde elinkeinonharjoittajaan koskee, varmistaa kuluttajansuojan korkean tason, ehdoton velvollisuus toimittaa tällaisia tietoja joka tapauksessa vaikuttaa suhteettomalta tiettyjen yritysten ja erityisesti kaikkein pienimpien yritysten toimintaympäristössä (ks. analogisesti tuomio 14.5.2020, EIS, C-266/19, EU:C:2020:384, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tällainen ehdoton velvollisuus pakottaisi elinkeinonharjoittajat nimittäin tekemään huomattavasti työtä tällaiseen takuuseen liittyvien tietojen kokoamiseksi ja päivittämiseksi, vaikka niillä ei välttämättä ole välitöntä sopimussuhdetta tuottajiin ja vaikka kysymys tuottajien kaupallisesta takuusta ei lähtökohtaisesti kuulu sen sopimuksen piiriin, jonka ne aikovat tehdä kuluttajan kanssa.
- 41 Näin ollen direktiivin 2011/83 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa mainitun tasapainon kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyn välillä on johdettava päätelmään, jonka mukaan elinkeinonharjoittaja on velvollinen antamaan kuluttajalle ennen sopimuksen tekemistä tietoja tuottajan kaupallisesta takuusta vain, jos tavanomaisesti valistuneen ja kohtuullisen tarkkaavaisen ja huolellisen keskivertokuluttajan oikeutetulla intressillä suojelun korkeaan tasoon on oltava etusija, kun tämä tekee päätöksensä siitä, tekeekö hän sopimuksen kyseisen elinkeinonharjoittajan kanssa vai ei.
- 42 Tämän tuomion 27–41 kohdassa suoritetusta sanamuotoon perustuvasta, systemaattisesta ja teleologisesta analyysistä ilmenee, että direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu ennen sopimuksen tekemistä annettavia tietoja koskeva velvollisuus kattaa elinkeinonharjoittajan antaman kaupallisen takuun ja tuottajan antaman takuun, kun – kuten tämän tuomion 41 kohdasta ilmenee – kuluttajalla on kyseisessä direktiivissä tarkoitettun suojan tason valossa oikeutettu intressi saada tältä osin tietoja voidakseen tehdä päätöksensä sopimuksen tekemisestä elinkeinonharjoittajan kanssa. Tästä seuraa, että elinkeinonharjoittaja ei

ole velvollinen antamaan kuluttajalle ennen sopimuksen tekemistä tuottajan kaupallista takuuta koskevia tietoja pelkästään tämän takuun olemassaolon perusteella vaan tällaisen oikeutetun intressin olemassaolon perusteella.

- 43 Näin ollen toiseksi on ratkaistava, onko kuluttajalla pääasiassa kyseessä olevan elinkeinonharjoittajan tarjouksia koskevien olosuhteiden kaltaisissa olosuhteissa oikeutettu intressi saada elinkeinonharjoittajalta ennen sopimuksen tekemistä tietoja tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta ja siihen liittyvistä ehdoista.
- 44 Tältä osin on todettava, että tällainen oikeutettu intressi on olemassa silloin, kun elinkeinonharjoittaja tekee tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta tarjouksensa keskeisen tai ratkaisevan tekijän.
- 45 Erityisesti on todettava, että direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettua tiedonantovelvollisuutta on sovellettava, kun elinkeinonharjoittaja kiinnittää nimenomaisesti kuluttajan huomiota tuottajan antaman kaupallisen takuun olemassaoloon myynti- tai mainosargumenttina ja näin parantaa tarjouksensa kilpailukykyä ja houkuttelevuutta kilpailijoidensa tarjouksiin nähden.
- 46 Yhtäältä nimittäin tällainen tieto on kuluttajansuojan kannalta välttämätön, jotta kuluttajia ei johdeta harhaan olemassa olevista eri takuista ja niiden yksityiskohdista esitettävillä epäselvillä, moniselitteisillä tai epätäydellisillä tiedoilla ja jotta he voivat muun muassa ymmärtää sen, että tuottajan antama kaupallinen takuu ei ole peräisin elinkeinonharjoittajalta, ja sen, voidaanko se tarvittaessa panna täytäntöön elinkeinonharjoittajan välityksellä. Toisaalta tällaista tiedonantovelvollisuutta ei voida pitää suhteettomana rasitteena elinkeinonharjoittajalle, koska elinkeinonharjoittaja päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena itse kiinnittää kuluttajan huomion tähän aiheeseen ja aikoo saada siitä kilpailuetua.
- 47 Jos sitä vastoin elinkeinonharjoittajan tarjouksessa mainitaan sivumennen sanoen, merkityksettömästi tai vähämerkityksellisesti tuottajan kaupallinen takuu siten, että sen ei tarjouksen sisällön ja rakenteen perusteella voida objektiivisesti arvioiden katsoa olevan elinkeinonharjoittajan kaupallinen argumentti eikä omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan, elinkeinonharjoittaja ei voi olla pelkästään tämän maininnan perusteella velvollinen direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla antamaan kuluttajalle ennen sopimuksen tekemistä tietoja kyseisestä takuusta.
- 48 Sen määrittämiseksi, onko tuottajan antama kaupallinen takuu tämän tuomion 44 kohdassa tarkoitettu elinkeinonharjoittajan tarjouksen keskeinen tai ratkaiseva tekijä, on otettava huomioon tarjouksen sisältö ja yleinen rakenne, kun otetaan huomioon kyseessä oleva tavara, se, miten merkittävä myynti- tai mainosargumentti maininta tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta on, tämän maininnan asema tarjouksessa, virhe- tai sekaannusvaara, jonka tämä maininta voi aiheuttaa tavanomaisesti valistuneelle ja kohtuullisen tarkkaavaiselle ja huolelliselle keskivertokuluttajalle tämän käytössä olevien eri takuuoikeuksien suhteen tai sen suhteen, kuka takuun on todella antanut, se, selitetäänkö tarjouksessa tavaraan liittyviä muita takuita vai ei, sekä kaikki muut tekijät, jotka voivat aiheuttaa objektiivisesti arvioituna tarpeen suojella kuluttajaa.
- 49 Näiden kriteerien perusteella ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on selvitettävä, voidaanko pääasiassa elinkeinonharjoittajan tarjouksessa esitettyä mainintaa tuottajan kaupallisesta takuusta pitää kyseisen elinkeinonharjoittajan tarjouksen keskeisenä tai ratkaisevana tekijänä, joka voi synnyttää direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettua

velvollisuuden antaa tietoja ennen sopimuksen tekemistä. Vaikka tämä tarkistaminen kuuluu yksinomaan ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle, unionin tuomioistuin voi ennakkoratkaisupyyntöä käsitellessään tarvittaessa kuitenkin tehdä täsmennyksiä ohjatakseen kansallista tuomioistuinta päätöksenteossa (tuomio 3.2.2021, FIGC ja Consorzio Ge.Se.Av., C-155/19 ja C-156/19, EU:C:2021:88, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 50 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, ettei tuottajan kaupallista takuuta mainittu suoraan itse tarjouksen tekstissä eikä elinkeinonharjoittaja käyttänyt sitä näin ollen merkittävästi myynti- tai mainosargumenttina.
- 51 Erityisesti on todettava aluksi, että tämä takuu mainittiin tarjouksessa vain ohimennen eli tuottajan tietolehtisen toisella sivulla, joka oli mahdollista saada näkyviin sellaisen linkin kautta, jonka otsikko oli ”Käyttöohjeet” ja joka oli otsikon ”Muut tekniset tiedot” alla, jolla ilmaisulla viitataan lähtökohtaisesti tuottajan kyseisen tavaran osalta toimittamiin tietoihin. Tämän jälkeen on todettava, että kyseinen takuu ilmeni nimenomaan tietolehtisestä, jota ei ollut laatinut elinkeinonharjoittaja vaan tuottaja ja jossa takuu yksilöitiin nimenomaisesti viimeksi mainitun antamaksi takuuksi. Lopuksi on todettava, että vaara siitä, että kuluttaja on voinut erehtyä takuun luonteesta ja takuun antajan todellisesta henkilöstä, on vähäinen varsinkin, kun missään tarjouksen kohdassa ei mainittu tuottajan antaman takuun kanssa kilpailevaa takuuta.
- 52 Tässä tilanteessa vaikuttaa siltä – ellei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen suorittamasta tarkistuksesta muuta johdu – että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tuottajan kaupallista takuuta koskevaa mainintaa ei voida pitää elinkeinonharjoittajan tarjouksen keskeisenä tai ratkaisevana tekijänä.
- 53 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa on tulkittava siten, että kun on kyse tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta, elinkeinonharjoittajalle kyseisessä säännöksessä asetettu tiedonantovelvollisuus ei synny pelkästään kyseisen takuun olemassaolon perusteella vaan ainoastaan silloin, kun kuluttajalla on oikeutettu intressi saada mainittua takuuta koskevia tietoja voidakseen tehdä päätöksensä sopimuksen tekemisestä elinkeinonharjoittajan kanssa. Tällainen oikeutettu intressi syntyy muun muassa silloin, kun elinkeinonharjoittaja tekee tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta tarjouksensa keskeisen tai ratkaisevan tekijän. Sen määrittämiseksi, muodostaako takuu tällaisen keskeisen tai ratkaisevan tekijän, on otettava huomioon kyseessä olevaa tavaraa koskevan tarjouksen sisältö ja yleinen rakenne, se, miten merkittävä myynti- tai mainosargumentti maininta tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta on, tämän maininnan paikka tarjouksessa, virhe- tai sekaannusvaara, jonka tämä maininta voi aiheuttaa tavanomaisesti valistuneelle ja kohtuullisen tarkkaavaiselle ja huolelliselle keskivertokuluttajalle tämän käytössä olevien eri takuuoikeuksien suhteen tai sen suhteen, kuka takuun on todella antanut, se, selitetäänkö tarjouksessa tavaraan liittyviä muita takuita vai ei, sekä kaikki muut tekijät, jotka voivat aiheuttaa objektiivisesti arvioituna tarpeen suojella kuluttajaa.

Kolmas kysymys

- 54 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelelee kolmannella kysymyksellään lähinnä, onko direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa tulkittava siten, että tiedot, jotka kuluttajalle on annettava tuottajan antaman kaupallisen takuun ehdoista, vastaavat direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja.

- 55 Tältä osin on muistutettava, että direktiivin 1999/44 1 artiklan 1 kohdan mukaan kyseisen direktiivin tarkoituksena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.
- 56 Erityisesti direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdan sanamuodosta, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 1 artiklan 2 kohdan e alakohdan ja mainitun direktiivin johdanto-osan 21 perustelukappaleen kanssa, ilmenee, että sekä myyjän että tuottajan takuiden on sisällettävä tiettyjä saman direktiivin 6 artiklan 2 kohdassa lueteltuja tietoja sen varmistamiseksi, ettei kuluttajaa johdeta harhaan.
- 57 On korostettava, että vaikka direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohta ja direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohta koskevat molemmat myyjän tai elinkeinonharjoittajan sekä tuottajan antamia kaupallisia takuita, niillä on eri tavoitteet. On nimittäin niin, että ensin mainitulla säännöksellä pyritään täsmentämään tiedot, joiden on sisällyttävä näihin takuihin, kun taas toisen säännöksen tarkoituksena on, kuten muun muassa sen sanamuodosta ilmenee, antaa kuluttajalle ennen sopimuksen tekemistä tietoja tällaisten takuiden olemassaolosta ja niiden ehdoista.
- 58 Elinkeinonharjoittajan on siis tilanteissa, joissa se on velvollinen antamaan kuluttajalle ennen sopimuksen tekemistä tuottajan kaupallista takuuta koskevia tietoja, toimitettava direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan nojalla yksinomaan tämän takuun olemassaoloa ja ehtoja koskevia tietoja eikä kyseisen takuun koko sisältöä koskevia tietoja.
- 59 Direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdassa luetelluista eri seikoista on näin ollen määritettävä ne, jotka liittyvät direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettuihin kaupallisten takuiden ehtoihin.
- 60 Tältä osin on todettava, että – kuten komissio korostaa kirjallisissa huomautuksissaan – direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdan ensimmäinen luettelumakohta ei koske direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettuihin kaupalliseen takuuseen sovellettavia ehtoja, vaan se koskee mainintaa tavaroiden sopimuksenmukaisuutta koskevasta lakisääteisestä vastuusta.
- 61 Direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdan toisesta luettelumakohdasta on todettava, että ”takuun sisältö” ja ”ne olennaiset tiedot, jotka ovat tarpeen takuun nojalla esitettäviä vaatimuksia varten, erityisesti takuun voimassaoloaika ja alueellinen ulottuvuus” kattavat väistämättä direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettut kaupallisen takuun ehdot. Lisäksi ”takuun antajan nimi ja osoite” kuuluvat näihin takuun ehtoihin, koska olosuhteista riippuen takuun antajan henkilö ja maantieteellinen sijainti antavat merkityksellisiä lisätietoja takuun ehdoista.
- 62 Kun otetaan huomioon yhtäältä se, että direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut ilmaisut ”takuun sisältö” ja ”ne olennaiset tiedot, jotka ovat tarpeen takuun nojalla esitettäviä vaatimuksia varten” ovat luonteeltaan yleisiä, ja toisaalta se, että siinä mainitut seikat on esitetty esimerkinomaisesti, direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu kaupallisten takuiden ehtojen käsite ei voi rajoittua takuun kestoon ja alueelliseen soveltamisalaan eikä varsinkaan pelkkään takuun antajan nimeen ja osoitteeseen.

- 63 Tämä käsite kattaa väistämättä kaikki kaupallisten takuiden soveltamis- ja täytäntöönpanoehdot, kun muistetaan, että kuten tämän tuomion 53 kohdasta ilmenee, tuottajan antamaa kaupallista takuuta koskevia tietoja on annettava ennen sopimuksen tekemistä yksinomaan siinä tarkoituksessa, että kuluttaja voi tehdä päätöksen siitä, tekeekö hän sopimuksen elinkeinonharjoittajan kanssa vai ei.
- 64 Elinkeinonharjoittaja on näin ollen direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdan, luettuna yhdessä direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan kanssa, nojalla velvollinen antamaan kuluttajalle vastakseen tämän tuomion 53 kohdassa yksilöityyn kuluttajan oikeutettuun intressiin kaikki tiedot, jotka koskevat kyseessä olevan kaupallisen takuun soveltamis- ja täytäntöönpanoehtoja, mikä voi sisältää paitsi korjauspaikan vahingon sattuessa tai mahdolliset takuun rajoitukset, kuten komissio esittää kirjallisissa huomautuksissaan, myös takuun antajan nimen ja osoitteen, kuten tämän tuomion 61 kohdassa todetaan.
- 65 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa, luettuna yhdessä direktiivin 1999/44 6 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan kanssa, on tulkittava siten, että tietoihin, jotka kuluttajalle on annettava tuottajan kaupallisen takuun ehdoista, sisältyvät kaikki tiedot, jotka koskevat tällaisen takuun soveltamis- ja täytäntöönpanoehtoja ja joiden perusteella kuluttaja voi tehdä päätöksen siitä, tekeekö hän sopimuksen elinkeinonharjoittajan kanssa vai ei.

Oikeudenkäyntikulut

- 66 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU 6 artiklan 1 kohdan m alakohtaa on tulkittava siten, että kun on kyse tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta, elinkeinonharjoittajalle kyseisessä säännöksessä asetettu tiedonantovelvollisuus ei synny pelkästään kyseisen takuun olemassaolon perusteella vaan ainoastaan silloin, kun kuluttajalla on oikeutettu intressi saada mainittua takuuta koskevia tietoja voidakseen tehdä päätöksensä sopimuksen tekemisestä elinkeinonharjoittajan kanssa. Tällainen oikeutettu intressi syntyy muun muassa silloin, kun elinkeinonharjoittaja tekee tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta tarjouksensa keskeisen tai ratkaisevan tekijän. Sen määrittämiseksi, muodostaako takuu tällaisen keskeisen tai ratkaisevan tekijän, on otettava huomioon kyseessä olevaa tavaraa koskevan tarjouksen sisältö ja yleinen rakenne, se, miten merkittävä myynti- tai mainosargumentti maininta tuottajan antamasta kaupallisesta takuusta on, tämän maininnan paikka tarjouksessa, virhe- tai sekaannusvaara, jonka tämä maininta voi aiheuttaa tavanomaisesti valistuneelle ja kohtuullisen tarkkaavaiselle ja huolelliselle keskivertokuluttajalle tämän käytössä olevien eri takuuoikeuksien**

suhteen tai sen suhteen, kuka takuun on todella antanut, se, selitetäänkö tarjouksessa tavaraan liittyviä muita takuita vai ei, sekä kaikki muut tekijät, jotka voivat aiheuttaa objektiivisesti arvioituna tarpeen suojella kuluttajaa.

- 2) Direktiivin 2011/83 6 artiklan 2 kohdan m alakohtaa, luettuna yhdessä kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY 6 artiklan 2 kohdan toisen luettelamakohdan kanssa, on tulkittava siten, että tietoihin, jotka kuluttajalle on annettava tuottajan kaupallisen takuun ehdoista, sisältyvät kaikki tiedot, jotka koskevat tällaisen takuun soveltamis- ja täytäntöönpanoehtoja ja joiden perusteella kuluttaja voi tehdä päätöksen siitä, tekeekö hän sopimuksen elinkeinonharjoittajan kanssa vai ei.**

Allekirjoitukset